

WILLEM VERMANDERE

op slotevent 'De Grote Oorlog'

Op 10 november 2018 vindt het slotevent plaats van de herdenking van de Grote Oorlog. In CC De Grote Post passeren dan tal van muzikale en andere gasten de revue. Onder hen ook Willem Vermandere (78). UiT in Oostende sprak met één van de meesters van de Vlaamse kleinkunst.

Tim Heddebauw

SLOTEVENT DE GROOTE OORLOG

ZA 10.11.2018 om 20.00 uur

CC DE GROTE POST
www.degrotepost.be

Tijdens dit slotevenement zijn muziek, theater, poëzie en woord de ingrediënten. Naast het optreden van Willem Vermandere is er ook een lezing van professor Luc De Vos (KU Leuven) over de totstandkoming van de Wapenstilstand. De muziekgroep Kotjesvolk brengt liederen over de Grote Oorlog. Onno van Gelder jr. kruipt in de huid van onderofficier Theo Vanbockstael die in het jaar 1928 terugblijkt op de oorlog.

Je bent niet alleen muzikant, maar ook schrijver en (beeldend) kunstenaar. In welke discipline voel je je het best?

Ik kan echt niet kiezen want ik heb alles evenveel nodig. Ik beschouw al mijn 'werken' als mijn kinderen. En ik zal er geen voortrekken. Soms bevrucht de ene discipline de andere, en soms staat het de andere in de weg. Zo is een succesvol concert altijd leuk, maar evenzeer verlang ik alweer naar de rust in mijn atelier. Na een concert heb ik het gevoel dat ik die dag terug moet inhalen voor mijn ander werk. En omgekeerd, tijdens het beeldhouwen, bedenk ik soms een tekst voor een nieuw liedje. Alles is dus met elkaar verbonden.

Je draait al erg lang mee in muziekwereld. Hoe heb je jezelf zien evolueren door de jaren heen?

Ik ben intussen vijftig jaar bezig... (stilte). Ik won het Humorfestival in '68 in Heist en was opeens een ster aan het firmament met een gloednieuw genre. Mijn teksten waren in het dialect maar hadden ook altijd wel iets romantisch. En zolang mijn liedjes over de boerenstiel gingen en ik speelde rond de kerktoren, was dat dialect best oké. Toen ik later ook in andere steden ging spelen, was ik genoodzaakt om over te schakelen naar een Nederlands met een West-Vlaams accent. Op die manier konden ze me ten minste overal begrijpen! (lacht). Inhoudelijk heb ik steeds diverse thema's aangesneden en ook muzikaal liet ik me graag beïnvloeden

door tal van stijlen. Zo slopen er door de jaren heen onder meer Jiddische invloeden en klanken uit de wereldmuziek in mijn nummers.

Zijn er hedendaagse bands of muziekgenres die je weet te smaken?

Ik volg het allemaal niet echt meer. Wel ben ik in de hedendaagse muziek nogal allergisch aan elektrische basgitaren. Ze dreunen zodanig dat de melodie erin verdrinkt... Dat is jammer. Maar er zijn natuurlijk muzikanten waar je gewoon niet omheen kan. Leonard Cohen is/was zo iemand. Verder hou ik ook van minder bekende namen. Zo ontdekte ik enige tijd geleden de prachtige muziek van Djivan Gasparyan, een Armeense dudukspeler.

Je teksten zijn vaak erg diepzinnig en hebben tegelijk iets melancholisch én humoristisch. Hoe belangrijk is humor in dit vak?

Humor is zeer belangrijk, zonder twijfel! Je moet de mensen een beetje courage geven. Het is de taak van de artiest om de mensen te troosten. Net zoals je ze ook een schop onder hun kont kan geven. Humor kan daarbij helpen. Het maakt moeilijke thema's bespreekbaar, het geeft kleur!

Als muzikant ben je dienaar van je eigen talenten. Fellini zei ooit: 'Als ik een film begin, ben ik de baas. Maar na een paar weken is de film de baas'. Dat is hetzelfde als muzikant. Bij een nieuw liedje of idee vraag je je af: 'Hoe breng ik dit over aan het publiek?' Zo word je dus zélf de dienaar.

Op 10 november sta je op de planken in Oostende rond het thema 'De Grote Oorlog'. Wat mogen we daar verwachten?

Hoewel het thema van de oorlog vaak terugkomt in mijn liedjes en mijn poëzie, zal het zeker niet allemaal over de oorlog

In september trad Willem Vermandere nog op voor een enthousiast publiek op het Kleinkunstfestival.

© Chris Muylle

gaan. Ik heb een groot oeuvre en zal daar een selectie uit maken. Het programma ligt nog niet helemaal vast. Maar ik hou ervan om regelmatig andere accenten te leggen.

Je speelde al vaker in Oostende. Heb je een speciale band met de stad?

Twee van mijn kinderen wonen in Oostende. Ik kom er dus regelmatig. Vroeger heb ik nog een tijdje in Nieuwpoort gewoond. We kwamen toen naar Oostende om te winkelen, om naar de cinema te gaan of om een museum te bezoeken. Ik herinner me ook nog 'La Chèvre Folle', een bekende kunstkring nabij de Peperbusse.

Zou je in Oostende kunnen wonen?

Ik woon al een tijdje in Steenkerke en voel me er goed. Ik leef geïsoleerd. En dat is ook nodig om je eigen wereld uit

te bouwen. Ik ben veel alleen. En ik ben veel aan het denken. Over eender wat. De deur van mijn atelier staat intussen volgekrabbeld met zinnnetjes, aanzetten tot liedjes (lacht).

Waar ben je momenteel mee bezig? Komt er binnenkort een nieuw album?

Ik ben nog steeds met vanalles tegelijk bezig. En ik kijk ook voetbal (lacht). 'Match of the Day' – Engels voetbal – staat hier altijd op! Ik heb wel een aantal nieuwe instrumentale nummers geschreven, maar nog niet voldoende voor een nieuw album. In februari word ik 79 jaar. Ik ben een oude vent aan het worden hé! En soms stel ik me de vraag of ik nog de fysieke kracht zal hebben om dit alles vol te houden... (mijmert). En als ik 80 word? Dan komt er misschien toch wel een tournee met een aantal gastmuzikanten! ■

AUGUSTIJN: IN DE SCHOUWTE

Ook zoon Augustijn Vermandere laat opnieuw van zich horen. De muzikant was eerder al actief onder de naam *Willemsson* en pakt nu uit met de verrassende single 'In de Schouwte' waarin hij letterlijk uit de schaduw treedt van vader Willem. Het gelijknamige album verschijnt in februari 2019.

Augustijn: Deze zomer schreef ik zonder veel nadenken of voorbedachte rade een reeks songs, in het West-Vlaams zowaar. Ik was zelf verrast dat het zo vlot 'vloeiende'. Voor buitenstaanders was het eerder 'logisch' en 'terug naar je roots hé, Augustijn'.

www.augu.be

